

Poza tym po prawidłowym oddaleniu zastrzeżenia dotyczące rzekomego braku uzasadnienia Sąd zaprzeczył tej ocenie, zarzucając Komisji, że nie wykazała, iż naruszenie warunku miało wpływ na istotę systemu zatwierdzonego przez Radę, i na tej podstawie błędnie przyjął, że może stwierdzić nieważność części decyzji z powodu naruszenia prawa.

Sąd nie uwzględnił należycie równowagi instytucjonalnej między Radą a Komisją określonej w art. 108 TFUE. W sytuacji gdy Rada, stanowiąc jednogłośnie, korzysta z uprawnienia do stwierdzenia w drodze wyjątku zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym, lecz podporządkowuje to stwierdzenie spełnieniu określonych warunków, nie jest rolą Komisji ustalanie, czy te warunki są faktycznie istotne i czy można nie uwzględnić ich niewypełnienia.

- 3) Sąd naruszył art. 108 TFUE i art. 4, 6, 7, 14 i 16 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do procedur mających zastosowanie do nowej pomocy i do pomocy wdrożonej z nadużyciem prawa.

Stwierdziwszy wpieryw, że niezachowanie przez państwo członkowskie warunków ustanowionych przy zatwierdzeniu pomocy stanowi formę bezprawnego wdrożenia takiej pomocy, Sąd wykluczył następnie znaczenie przepisów dotyczących procedury kontroli pomocy wdrożonej z nadużyciem prawa w oparciu o fakt, że Komisja nie oparła na nich swej decyzji, i o argument, że pojęcia nowej pomocy i pomocy wdrożonej z nadużyciem prawa wzajemnie się wykluczają. Tymczasem w zakresie, w jakim ma to tutaj znaczenie, przepisy dotyczące pomocy wdrożonej z nadużyciem prawa są takie same jak przepisy dotyczące nowej pomocy. Sąd naruszył więc prawo, orzekając częściowe stwierdzenie nieważności decyzji na podstawie błędu w kwalifikacji pomocy, który nie miał konsekwencji prawnych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bezirksgericht Linz (Austria)
w dniu 7 września 2015 r. – Peter Schotthöfer & Florian Steiner GbR/Eugen Adelsmayr**

(Sprawa C-473/15)

(2015/C 406/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bezirksgericht Linz.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Peter Schotthöfer & Florian Steiner GbR

Strona pozwana: Eugen Adelsmayr

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ustanowiona w art. 18 TFUE zasada niedyskryminacji powinna być interpretowana w ten sposób, że w przypadku, gdy państwo członkowskie w swoim porządku prawnym zawiera postanowienie takie jak art. 16 ust. 2 niemieckiej Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (ustawy zasadniczej dla Republiki Federalnej Niemiec), które przewiduje zakaz ekstradycji własnych obywateli do innych państw, należy ją stosować również do obywateli innych państw członkowskich, którzy przebywają w danym państwie członkowskim?

- 2) Czy art. 19 ust. 2 oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie Unii Europejskiej jest zobowiązane oddalić wniosek o ekstradycję wystawiony przez państwo trzecie i dotyczący obywatela Unii Europejskiej przebywającego na terytorium danego państwa członkowskiego, jeżeli wniosek o ekstradycję opiera się na postępowaniu karnym oraz wyroku zaocznym wydanym w państwie trzecim, które są niezgodne ze standardem minimalnym wynikającym z prawa międzynarodowego i bezwzględnie obowiązującymi zasadami porządku prawnego Unii („ordre public”) oraz zasadą rzetelnego procesu?
- 3) Czy wreszcie chronioną przez art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, względnie przez orzecznictwo Trybunału zasadę „ne bis in idem” należy interpretować w ten sposób, że w przypadku pierwszego skazania w państwie trzecim i późniejszego umorzenia postępowania z powodu braku rzeczywistych powodów do dalszego ścigania w państwie członkowskim Unii Europejskiej, stanowi ona przeszkodę dla dalszego ścigania przez państwo trzecie?
- 4) Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na jedno z trzech pytań 1-3, w szczególności art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Prawo do wolności) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku żądania wydania w drodze ekstradycji przez państwo trzecie obywatel Unii nie mógłby zostać umieszczony w areszcie ekstradycyjnym?

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 15 lipca 2015 r. w sprawie T-333/13, Westermann Lernspielverlag GmbH/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 9 września 2015 r. przez Westermann Lernspielverlag GmbH

(Sprawa C-482/15 P)

(2015/C 406/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Westermann Lernspielverlag GmbH (przedstawiciele: A. Nordemann i M.C. Maier, Rechtsanwälten)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącej odwołanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-333/13 z dnia 15 lipca 2015 r.,
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Posiłkowo, w razie gdyby Sąd stwierdził, że wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. stał się bezprzedmiotowy ze względu na okoliczność, iż stwierdzono wygaśnięcie prawa do znaku towarowego drugiej strony, na którym opierał się sprzeciw, w całości ze skutkiem od dnia 13 czerwca 2013 r., wnosimy do Trybunału o:

- uznanie, że niniejsze odwołanie stało się bezprzedmiotowe i że nie ma potrzeby orzekania w jego sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie opiera się na następujących podstawach:

1. naruszenie zasady prawa do obrony, w szczególności, prawa do bycia wysłuchanym,